

موزو دوه په دوه مگري

موزو دوه په دوه مگري

شعري ټولگه

شاعر: محمد الله شېرزی

Ketabton.com

د کتاب خانګرني

د کتاب نوم: مورہ دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزي

د پښتۍ ډيزاين : شمس الله ساحل

ډيزاين او کمپوز: محمد الله شېرزي او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نيټه: ۱۳۹۳ لمريز کال

د اړيکو شمېرې: 0778850860 - 0700788969

برېښنالیک : m.ullahsherbai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنگ

د چاپ حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ

Present

تانتہ!

زہ سو اندو و الدینو تہ!

ٹھفل چانتہ! چاہ مینل پپڑنہ

او زہ کلہ عالیہ ورکو یہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

و خپرونډی ټولنې یا وړاندیت

د شعر په رنگینه نړۍ کې یو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبریو ولسوالۍ د یعقوبیو لیسې کې په ۱۳۸۵ ل

رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کیدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ

ژبې غني کول، د افغاني کلتور پیاوړتیا، او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د

ټولنې غړي یې په ارته سینه او ورین تندي دځان مسولیت بولي. دروان ادبي

غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکیدلي شاعران او

لیکوالان راټولېږي، په زړه پورې شعرونه، لیکنې اوږوي، او کره کتنې ته یې

وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري

ټولګه (تنکی هیلې) چاپ او خپاره کړه، او اوس دادی د تکړه شاعر او لیکوال

بناغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موربه دوه په دوه ملګري) د

چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مینه والو ته یې وړاندې کوي، او د ځان او

سیمې لپاره یې ستر ویاړ بولي. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو

ته ډاډ ورکوي، او د زیری په ډول زیاتوي، چې انشاءالله په نږدې راتلونکي کې

به د شعر او نثر په برخه کې ډیر نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي،

چې ځینې یې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اڅبر کې ددې شعري ټولګې

مبارکي ټولو خوست میشتو، د ادب مینه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې

غړو او په ځانګړي ډول بناغلي محمدالله شېرزي ته وایم.

په خورا درنه مینه

رحمت الله فائیز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

موربه دوه په دوه ملگري

دا دخوان شاعراو ژورنالېست بناغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولگه ده، چې د خواني په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه براس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړيده. خواني د خواني وختونه او غوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي، خوانان چې خومره ليکلوته ليوالتيا لري، له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لابيږه او تلوسه لري. خو ډير دوستان او فرهنگي ملگري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيماني څرگندوي، چې د خپل هنري ژوند د تنکيو خوانيو او د کار په پيل کې يې ټولني ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په خواني کې انسان له هره حيشه خوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

خوان شېرزي به هم انشاءالله د خواني د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالي او پرمختگ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موربه دوه په دوه ملگري) خبري وکړو. لازمه بولم چې د هنر بنکلا او فرهنگ په باب يو څه ووايو، چې د خوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو بنکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنگ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راگرځي، نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او بنکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې راگرځي هنر او بنکلا يو له بل سره نه بيليدونکې مفاهيم دي، ځينې هنر څيړونکي خو بنکلا د هنر، هنري شکل گڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پدیده د بنکلا لورې پورې ته ورسوي د خلکو په زړونو منگولې لگوي، عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړي پدیده کې يې هنرمند انعکاس کړی

دی، د مخاطب ذهن ته د زرينو وړانگو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره يې عکس العمل ته رابولي. هنرمند په طبيعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په گډون سره لاجرسته کوي او د خپلې ټولنې د درک له سطحې سره يې برابرېوي. واقعيتونه لکه لعل له اير وراوباسي، خلک يې په ارزښت پوهوي، او غواړي چې خلک په څه ډول او رنگ ترې گټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه يې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعريف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.....

شعر ددغو واقعیتونو د څرگندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه بڼه وسیله ده، چې شاعر د هغې څخه په گټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنگ لرونکی کلام دی، چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنۍ ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او آهنگ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واپول شي شعر ترې جوړېږي. بڼه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پریښتو په اوبښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غېږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي، نو ښایست او ښکلا یې نوره هم زړه رابښکونکي او بوگونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نويو ترکیباتو کې وړاندې شي.

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لاتراوسه هم نوي دي، او په نننيو اشعارو کې ډېر داسې څه ترسترگو کېږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی، چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنگ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منگولې نشي لگولی. شعر د طبیعت د رنگینو په پسلیلو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډگر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او تردیره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانگړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپېچل شي، چې د اصلي شکل موندلې گران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرگند وي، خو بنکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیک فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلک خو ازاد شعر، شعر نه گڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او آهنگ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شوی دی. د تنکي ځوان بناغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډیر ژر به دده شعرونه او ژورنالستيکې لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

دشپړزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملگرو شعرونه گورم ډېر خوند ترې اخلم په ريښتيا له خونده ډک وي ، ښه قافيه نوي ردیفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډک خو په هر لحاظ له خونده ډک وي، يو وخت و د گوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډک و مگر خلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرگونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي، بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويې په خاکساري کې، هغه که په هره برخه کې وي ، په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په څپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلک په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شپړزی هم دی ، د شپړزي شاعري په ريښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې د شعر ښکلا هم څپې وهي او خلک ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شپړزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنگه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شپړزي هم کړې ، گني راځي د ده خو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کورکې مې ساتلی يو ښاغلی

راته خاندي غلی غلی يو ښاغلی

د نظر مرغليين تار مې ترې چاپير دی

په هرلوري مي څارلسی یو بناغلی

که باران د محبت شېبې شېبې شي

ما د زړه په سر کرلسی یو بناغلی

شېرزي دپته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه لیکلي دي

،شېرزي ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح

پته ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملگري لري خو نږدې وخت يې له

شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه

ده زيات شعرونه ازاد نظموه او غزل لیکلي دي ،کله چې دا خدايي

الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غروي يا په سمه ، مشاعرو ته لار

شي يا لار نه شي د بخت بېرې يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل

شېرزي مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا

دی بې له اخبره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزي دې خداي

ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلک

مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وایم مرغ

يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

خوره مه دي تصوير په سپينو ځوتو

شاعري هغه خوره عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولهر وايي:

((شاعر اوسه حتی که په نشر کې هم وي)) هو! شاعري خوره کلمه ده، او

شاعران د ټولني خواره خلک دي، تل خوږې، بڼکلي او بڼايسته خبرې

کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته بڼکلي او خوږې پيدا

کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.

شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبې شاعر هم

دی. شېرزی مينه ناک، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د

يو ملگري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالگه ده)) شېرزی صيب له

ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی

او ساده توب دی، چې هر څوک پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعري

کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره

نمونه يې دادی:

دنگې ځوانۍ لشي، لشي بانو د وخوړلم

ستا قدمونه د تنزري ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملگرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي،

خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوک هغه د چا

خبره اور کې اور لږومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره

شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتي ده:

دا چې په نه خبره وران شو سره

رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره راياده کړه. په لومړي ځل

کابل ته تللی وم، د نابلدی له وجې په ښار کې دومره تنگ شوی وم،

خوب مې ليدلی کې رښتيا شي چرته

سوله به راشي ورو په ورو هېواده

خدای دې د شېرزي صيب خوب رښتيا کړي، چې نوره مو د جنگ دغه

وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته

برخمن شي. ښاغلی شېرزي کله، کله د ځينو شاعرانو څخه هم متاثره

ښکاري، د يوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنگ شېرزي وهلي

هم نشه دي هم څمار دده غزل

او همدا خبره کاروان صيب هم کړيده، چې نوموړی ترې څه متاثره

ښکاري. کاروان صيب وايي:

غزل يې ونه وړې چې عقل به دې وتمبه وي

دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنگ خوړلي

هوا! د شېرزي صيب کلام د زياتو خوښو ترڅنگ کيدای شي، يو څه

خامی هم ولري، په شاعری کې به يو نيم ځای د قافيې او د کلمو نه

کارونې ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عيبه نه وي. له

نيمگړتياوو يې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او

خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده، او د پښتو ژبې مينه

والو ته وایم. کتاب يې د پښتو په پانگه کې زياتونه بولم، گران

لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله ليکنه دده په څو خوږو بيتونو

پای ته رسوم:

جورومه دې تصوير په سپينو گوتو
سپيني غاړې ته ځنځير په سپينو گوتو

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په گريوان د يو مين څپې اوبه

ددې جينۍ په تندي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنگ يې نشته

ستا ناويتوب زما د تن جنازه
په تا گلان په ما وابنه وشيندي

په مينه او درنښت

نقيب رسول كليوال

خوست پرېم نگر بنوونځی

۱۳/۱۲/۱۳۹۲

د دې کتاب لیکل شوی دی

زما يو خونيمگري کليمې

ژوند يوه ټولگه ده، چې د پانو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي، دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي، او د انسان نظر پرې لويږي. دغه مضامين ځينې په ډېرو زرينو او مرمرينو کربنو کښل شوي وي، چې له ورايه ترې د خوښۍ بوی راځي او بنکلا شيندي، خو ځينې نورې پانې بيا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سينه غمگينې او بوږنونکې کربنې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترگو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کړي. شعراو شاعري هم د پورتنيو دوو حالاتو په گرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کيدای، بلکې په ډاگه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د گوتو کربنې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولي وئ، الفت او لذت به يې درکړی وي. خو ځينو به بيا د اندېښنو د درياب په بې رحمه خپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به يې درنه ورکه کړي وي. شعر او شاعري د رڼې هېندارې په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان گوري، او کله د ټولني مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بيا يې د تخيل په ځواک انځورونه اخلي او مينه والو سره يې شريکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که يوځل ځينې لوری خطا شو، نو لري نه ده چې ځان او ټولنه به يې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ايستل به يې

تنهن اه او فرياد وي. د ترکيې هيواد وتلی شاعر ناظم حکيم وایي: «شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونيول شي، او له اوازه يې خوند واخيستل شي».

د زړه له کلي نړۍ لاره تېرېږي دواړو خواو ته يې رنگين رنگين گلان په موسکا وي، شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي. په يوه او بله خوا د تخيل نظر غوړوي، ځينو گلانوته چې

په زړه يې حمله وکړي لږه موده پښه نيولی شي ويې گوري، او

شعريزې ځولۍ ته يې حواله کړي، د خپل تسکين وروسته يې

خپلو نږدې ملگروته د ليدلو او بويولو بلنه ورکوي، لوستونکي

ورځينې بېلابېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټيزو ستونزو ولاړ دی، چې دلته يې

دځينو يادونه اړينه بولو، تخيل، عاطفه، احساس، مفکورې

هنريت، آهنگ... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په يوه چوکاټ

کې راټولوي. قافيه، ردیف ورکوي، او وزن يې تلي، نو بيا ورته د

شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي «شعرهغه

وينا ده، چې په زړه کې هيچان پيدا کوي.» درنو لوستونکو! ډېره

وخت مې خپلې ليکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې

انډيوالاتو ته وښودې نو ډېر به يې وهڅولم، ددوی د تشويق برکت

دی، چې دغې شعري ټولگې (مورېه دوه په دوه ملگري) ستاسو په

مبارکو لاسونو کې ځای نيولی دی. ځانته د شاعر خطاب نشم

کولی، ځکه دغه ټولگه به نن دداسې شخصيتونو په لاسونو کې

وي، چې شايد په مخ کې يې د يوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

کړای، خو پیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پانې
توروو، درته د خپل زړه اهوڼه، د ژوند ارمانونه او هیلې د مینې
اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې او خاطرې د قلم په څوکه د
تخیل په ځواک انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو
ماهم ترخپلې نیمگړې وسې پورې په دغه ټولگه کې چې ستاسو په
گوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیليوي، او ترڅنگ
یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه، داستانونه او څلوریزې هم پکې
ځانگړې ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولگه مو څه ناڅه شعري او ادبي
تنده ماته کړي او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاگانې
به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده او شاعرانه مینه

محمدالله شېرزی

خوست خواجه متون ټپه

۱۳۹۲ / ۱۱ / ۲۸

مننه او کورودانی

ه ځښتن هزار شکر چې ماته يې څه وړتيا او زيات ملگري را کړي،
ددوی هڅونه او تشويق دی، چې نن دا جراث کوم اود ادب په باغچه کې
يو نوی گام اخلم. په ډيرو کمو نیمگرو الفاظو د خپلو دوستانو او
خواخوږو مننه او کورودانی ادا کوم. له گران او هڅاند استاد څيرنوال
بسم الله حقل صيب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زياتو
بوختياوو ترڅنگ يې زما دغه ټولگه له پيله ترپايه مطالعه، اصلاح او
طلايي ليکنه يې پرې وکړه، دده له درنې سيورې موبې برخې مکړې. د
ځوان او نوبتگر شاعر کمال شهزاده صيب نه زښته زياته مننه، چې د
شعرونو د لوستنې او ليکنې حوصله يې ولرله، همداسې تاند او مستان
يې لرې. د بناغلي نقيب رسول کليوال د مينې او احسان پورورې يم،
چې زما په شعري ټولگه يې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې يې
پرې وليکلې. د روان ادبي غورځنگ له مشراو غړو خو بيخه ډيره مننه
او تشکر کوم، چې د سيمې د پياړو شاعرانو په شتون کې يې زما
شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ او خپاره شي او مالي لگښت يې پر خپله
غاړه واخيست، د لا بريالي او نه ماتيدونکي يون په هيله يې دخپل
بيدار ملگري ضياالرحمن تنها به زياته مننه وکړم، چې زما په اړه يې يو
څو کرښې وليکلې. له خواږه او مينه ناک ملگري شمس الله ساحل صيب
نه نړۍ مننه چې په خپلو زرينو گوتو يې د کتاب او پښتۍ ډيزاين وکړ،
او نوبتگره ښکلا يې پرې ولوروله، ارمانونه يې پوره شه. د بناغلي
محمدعارف څيرک دې کور ودان وي چې د کتاب په لاسکلا کې يې
راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مينې پورورې

محمدالله شېرزی

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زما یار دی
واړه عمر یې د دین په دعوت تېر کړ
چې معشوق درب اکبر دی زما یار دی
چې په یو قدم تر عرشه پورې تللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی
رب ورکړې معجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زما یار دی
منور شو ټول جهان دده له رویه
راختلی لکه لمردی زما یار دی
خوار شپېزی یې له صفاتو نه عاجز دی
دهرچا سترگو نظر دی زما یار دی

په دوه دوه په دوه دوه
په دوه دوه په دوه دوه
په دوه دوه په دوه دوه
په دوه دوه په دوه دوه

بناغلی تله!

دزړه کورکې مې ساتلی یو بناغلی
راته خاندي غلی غلی یو بناغلی

د نظر مرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هرلوري مې څارلی یو بناغلی

که باران د محبت شېبې شېبې شي
ما دزړه په سر کرلی یو بناغلی

د احسان زولنې څوک شي ماتولی
که یا دپو شي یا بناغلی یو بناغلی

ترې چاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون بنکلی یو بناغلی

دشپېرزي نه یې زرگی منگول کې وړی
نامعلومې خواته تللی یو بناغلی

د زړه په دوه ملگري

کلابه

خومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سردې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

و! د کلي خانه دا ته څه کوي
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها کلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډگر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه گرځمه په کلي کې
رنگ مې وگودر دې رانه واخیستو

زه خولاتیاره سینگار نه ومه
وشپرزیه ژر دې رانه واخیستو

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

افغانان

همېشه مو جگې ټيټې دي ليدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهلي
همېشه زموږ گذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلې دي وژلي
همېشه د خلکو وړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللي

همېشه مو ځينې سترگې را ايستلي
همېشه مو ميدانونه دي گټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيک کړي
همېشه مو په کالو کالو ساتلي
همېشه مودشنيکي چنارنه لاندې
همېشه مو ربابونه ترنگولي

دوه دوه په دوه ملگري

همپشه * پاكي ميني پلويان يو

همپشه مو پاك زرگوتي گرځولي

همپشه مو د جنان دزره په دښته

همپشه مو کوچيانه کيردي وھلي

همپشه مو د هېواد په پاکه مينه

همپشه مو خپل سرونه جنگولي

همپشه مو دچايد باندي شپريزه

همپشه مو په سلگو سلگو ژرلي

همپشه مو په سلگو سلگو ژرلي

مخبر

په ورغوي کې مې بنکاري د چا نښه
لکه سپين مخ باندي تکه توره زخه

د غزل د بڼا پېرۍ د خولې نه اورم
سندرېزه موسيقي د زړونو خوبه

ځان د ميو په پيالو نشه کوم نه
خمارونه د يو چا د ليدو څخه

دا زرگی مې دې ناخوالو داسې خوږين کړ
که چنار نه رالويدلې ژېړه پخه

که ته لزلې شېرزيه ياد دې شته دی
شاعري دې په بلا زړونوکې بنځه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

مرغلینې کرښې

شاگردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشقان د زړه په وینو کرښې لیکي
مونږ د دواړو نظرونو ته احترام کړو
شاعران په نازنینو کرښې لیکي
دا ټولنه له خو رنگه خلکو جوړه
ځینې ځینې په اغزینو کرښې لیکي
چې د خیال له دایرې وتلی نشي
هغه بیا په مرغلینو کرښې لیکي
پښتونخوا د شخصیتو ډکه زانگوده
لیکولان په ځینو ځینو کرښې لیکي
دا شپږزی که څه د عمر نه کمکی دی
خو قلم په ذره بینو کرښې لیکي

د پوهانو دوه دوه په دوه ملگري

غزل

گل دې وي ازغي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالي سره په څنگ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نه کوم د داسې ښکلو مينه نه
چل دې وي بدي دې ترې چاپېره وي

مه کړې د پښتون تېر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغه د شېرزي د محبت څراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

دوه دوه په دوه
مگري

موربه دوه په دوه ملگري*

موربه دوه په دوه ملگري

ناست په خوا کې سره غلي

لکه باز نه ترهېدلي

سترگې يوبل کې گنډلي

داسې نه لکه د کلي

لکه لري نه راغلي

شونډې نه خوځي ترلي

دومره درد دواړه وهلي

موربه دوه په دوه ملگري

دردونکی شان تصویر دی

دردونکی شان تصویر دی

بند په بند دغم ځنځیر دی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامخ یوبل ته گورو

په څپرو کې مو تغیر دی

روښنایي ده را روانه

دا د پیر بابا تعبیر دی

دوه ډوله مگړي

خه چې يو بل ته نظر كړو

د صحنې تمثيل د چا و

مينه ناك شو يو تر بله

نه د تا و نه زما و

خه پلان خو خامخا و

پټ پناه پر دې تر شا و

خه پرېږده چې هرڅه وشول

مهم ژوند راته د تا و

خلوريزي

ستا بنكلي ساده بنكلا
دا زما د زړه بنكلا
تاج دې د بنكلا په سر
خوی باندي ساته بنكلا

پنځه بېرته

د بنكلو مينه داسې زړه ته رسي
لكه د خوږ گوتې خوږ زړه ته رسي
د صداقت په نړۍ راج چلوي
ژرد مينو كيسه زړه ته رسي

څو ځله زړه په زړه ملگري

ارمان

دا ارمان به دې پوره کړم
تا به بناد خان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کړم
زه به ډېره حوصله کړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به بنکلي ترانه کړم
په بڼه شان به زمزمه کړم
د زړه کور به ویرانه کړم
تا به لویه فلسفه کړم
ژوند به تاته په نامه کړم
نوره ووايه چې څه کړم
دا ارمان به دې پوره کړم
دا به واړه درته زه کړم

په دوه دوه په دوه ملگري

که ازار واره زاره کرم
نو ارمان به دې ايره کرم
دا تندي به په سجده کرم
له شـرابو به توبه کرم
بنه به تېره کلـمه کرم
نور به سوچ د اينده کرم
چې دا بد کرمه که بنه کرم
مشوره چا سـره وکرم
اې شـپړزيه دا کيسه کرم
بس خوبانو مينه نه کرم

دودونه په دودونو
مگري

غزل

د زړه پردې مې شولې پرې درپسې
اخبر به درشم تر کوڅې درپسې

د مغروریت له ماڼۍ بنکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشه زما د پرهرو درمان شه
بیا به څوک نه کوي کیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خو زما شولې بنېرې درپسې

دا چې وفا او نېکي نه پېژني
شېرزی به نه کړي اندېښنې درپسې

د زړه پردې مې شولې پرې درپسې

داستان

ای د کلي مازدیگره لېونیه
رادی نه وړه بڼه خبره لېونیه
له مودو مودو نه تاته انتظار وم
ته رانغلي د زړه سره لېونیه

ډک زړگی خویه مې تورلحد ته یوسم
ای زما قاتل دلبره لېونیه
نن به ووايم د زړه حالونه تاته
راته غوږ کپړده له سره لېونیه

د نکریزو نه مې لاس رېږدي یرېږي
په تاڅه کوم اختره لېونیه
د ځوانۍ په لو کولو کې همکار شوې
د بابا د وخت خنجره لېونیه

فلسفې ته گوتې مه وروړه وړوکیه
هسې نه شې له نظره لېونیه

د زړه سره لېونیه

دغه ژوند لکه هنداره

دغه ژوند لکه هنداره کله یورنگ کله بل رنگ
دغه وخت دی دغه لازه کله یو رنگ کله بل رنگ

کله خاندو کله ژاړو عادتونه د وطن کړو
ای د لری وطن یاره کله یو رنگ کله بل رنگ
چې د مستو خمارونونه خمار راټول کړو
خان نشه کړو پرې د واره کله یورنگ کله بل رنگ

د خوبونو کاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپه کړو تېره تر سهاره کله یورنگ کله بل رنگ
چې په وخت د ځنګدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
ای زما خوږه دلداره کله یورنگ کله بل رنگ

دا ګیلې ګیلې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنگ کله بل رنگ

محبت مې سپینو اوبنکو تر ګرېوانه پورې یووړ
د شپږزي د غاړې هاره کله یورنگ کله بل رنگ

دغه ژوند لکه هنداره

پسرلیه

لږ خو راوړه سره گلونه پسرلیه
چې ترې جوړ کړو امیلونه پسرلیه

ستا په تمه مو بلا وختونه تېر کړل
درته ډېر دي امیدونه پسرلیه

لږ د سولې سپین گلونه غږېکې راوړه
له جنگ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالې د مرغانو دلته پاتې
بېرته راوله سیلونه پسرلیه

چې یې وستایم شپږزی په غزلونو
دنگ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

دوه دوه په دوه ملگري

سترگي

سرې شي شرابي شي گنهگاري شي
بنکلو ته کتل وکړي بد کاري شي

زه که ترينه هرڅومره توبې کړمه
بيا هم ليونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې يادونه يادوم گلې
سترگې مې له اوښکونه خمارې شي

څاردې شم دبنکلو بنکلو سترگونه
ماته چې راوگوري خونگاري شي

پام چې شوگيرو کې درنه پرېنوزي
بيا نو له نظره شي بيمارې شي

وگوره شېرزيه مخامخ ورته
سترگوته چې سترگې شي شاندارې شي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

چې ملکه د بنکلا دې تاج ته واخلي

بنکلی لعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکریزو د یو چا په سپین ورغوي

د شپږزي په نوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انسان د بنمن دی
کفري جهان د مسلمان د بنمن دی
هر یو منکر یې سمې لار ته باله
فرعون قارون مې د جنان د بنمن دی

دوه په دوه ملگري

غزل

ستاله عشقه ناكارار يمه دلبره
په ژوندون كې خواروزار يمه دلبره

غريبۍ رانه دوستان دي پردي كړي
د هرچا د ولو بار يمه دلبره

ستا غمونو هسې سوي لکه سکوريم
له کالونونه بيمار يمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهور کا
ستا د سپينې غاړې هار يمه دلبره

چې دميني په لارځمه گرم مې نکړې
د منصور د وخت يادگار يمه دلبره

د شپږزي د ځنکدن سلگۍ مې هېرې
نن په لټه د بل يار يمه دلبره

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفت د لویې لارې په منزل یم

ستا تر دره نن په یبلو پینو روان یم
په اغزنو لارو تلونکی یمه پل یم

زړه په مثل د هېندارې ماتیدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

محبت کول د زړونو جوارې ده
زه ساده یمه نه فریب یمه نه چل یم

د شپږزي دزړگي مراندې راپرېوتې
له کاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

د شپږزي دزړگي مراندې راپرېوتې

غزل

مات لکه چنار لاندې راپرېوتم
ووتم له کار لاندې راپرېوتم

نه مې د غرور کلي کې شپې کړي
هسې گنهار لاندې راپرېوتم

ستوري به د چا درته پناه يوسي
زه ترينه مدار لاندې راپرېوتم

دنگه دنښتريه خېرخواني مې وه
اوس لکه بيمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدي ډيرو خدايانوته
خارشم له يو څار لاندې راپرېوتم

ويې کړو انکار د پاکې مينې نه
زه شپېرزی بې وار لاندې راپرېوتم

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه ملگري

غزل

لارو کې جنگونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه یې غولولی یم خو خو ځله تېروتم
ډېر غدار وختونه دي نکوم باور په چا

ته چې پناه کېږې یار یوځل مخ راواړوه
لرې سفرونه دي نکوم باور په چا

ډک د هیلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کې پټ رازونه دي نکوم باور په چا

پنځه د شپږزي د زړه څه دنگه مانی شوله
زړه کې یې دردونه دي نکوم باور په چا

ډېر غدار وختونه دي نکوم باور په چا

غزل

غم د يارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بيزار دی زما زړه دی

واړه عمر چې سودا پکې د غم وي
چې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوبنکې پاکې کره صنمه ژړا بس کره
دارقيب دی دايې کار دی زما زړه دی

محبت خو پاچاهي يا ملنگي وي
چې ورگډپه سورانگاردی زما زړه دی

د شپږزي غمونه ډېر زړه يې وړوکی
لاروی ددغې لار دی زما زړه دی

د غم د يارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بيزار دی زما زړه دی

په ننگ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مثال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اټک به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موتي به شي
د خر خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی خو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

غرونه يې ډک وو له نښترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوی قندهار مې د زمريو ننگيالو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لويه پکتيا
د ننگرهار د بنايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهر و زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خر خيبر خوشال ملگرو زما لويه پکتيا

د لويه پکتيا ملگري

د زړو کيسه

د زړو کيسه ده سترگې څه ووايي
مينه خوږه ده سترگې څه ووايي

اوبنکې به درومي قافلې قافلې
دا يې گيله ده سترگې څه ووايي

دوی خو ليدل کوي د زړه په امر
زړه عجيبه ده سترگې څه ووايي

زړه که پرې اخلي تصويرونه دچا
سترگې کمره ده سترگې څه ووايي

سترگې چې سترگوته شي سترگې سترگې
د زړه ټوټه ده سترگې څه ووايي

د شېرزي سترگې سپيني سپيني اوبنکې
دا يې تحفه ده سترگې څه ووايي

د زړه په دوه ملگري

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستر باندي پراته يو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهراله ملهم کړي
په ژوندون کې يو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کې په ژړا شو
گربوان خيري لېوني يو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزيه که دوی گړځي په فضا کې
زما يار و رسيدلی تر معراجه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

زه يې چې كوم خبرې سپيني دي
يه جانانه بنكلي گلوريني دي

مه گرځه اغيارو سره څاردې شم
اوبنکوته مې وگوره چې وينې دي

توله دنياگۍ ورته حيرانه ده
بنكلي پښتنې خونازينې دي

ستا شرابي سترگوته کتې نه شم
اور وروي بنکليه اور ورينې دي

اوس يې له دې بناړه کډه تللې ده
هرڅه يې شپږزيه اوس بې مينې دي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

گلفام

د زېسې مري مې د وجود هريواندام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په سلامونو مې زړه نه صبريږي
په تصويرونو مې زړه نه صبريږي
د زړه په وينو درکوم دغه پيغام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په پرهرو مې مالگې مه دوږوه
په ارمانو مې خاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې يوگام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په بستريپوت يمه تپوس مې نکړې
کله چې مړشمه افسوس به وکړې
زخمي زړگي ته مې له بره په الهام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
ستړی ژوندون مې بې له تا تېريږي
زړه مې يتيم دی هر سبا ژيږي
د شپږزي وينه شه رگونو کې مدام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم

د زړه په وينو درکوم دغه پيغام راشه

غزل

سروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کرم
مسته لېونۍ ومه تا خاورې کرم

ما سره دې ونه کړو محنت اشنا
بنکلي شهزادگۍ ومه تا خاورې کرم

ډېره ډېره مينه مې درکړې وه
ستادلاس بنگړۍ ومه تا خاورې کرم

بڼه په اعتماد مې زړه درکړې و
خامه بڼاپېرۍ ومه تا خاورې کرم

ډېرو مې ديدن پسې ژړلي وو
سمه درخانۍ ومه تا خاورې کرم

ولې دې شپږزیه داسې کار وکړ
وړ د پاچاهۍ ومه تا خاورې کرم

ډېره ډېره مينه مې درکړې وه

تسبي

* ستا د کلي مازديگر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـپو را کولې ما به څنبلې
لکه اوبنکې مرغلرې شنې اوبه

ما ويل چې که اشنا اب حيات دي
هم زمزم ته ورته وې خوږې اوبه

دهبندارې غونډې مخ پکې ليدای شي
څه د ستا څه د سپورمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په گربوان د يو مين څپې اوبه

سپينې شگې يې په تل کې پرکېدلې
ما وې پرې دي د زاهد تسبي اوبه

لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شپږزي اوبنکې راتلې رنې اوبه

دوه دوه په دوه دوه
مگري

غزل

رادي نکرلي پتی ته رانه لاري
فريادونه په خولگی ته رانه لاري

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللي
په سرو شونډومي سلگی ته رانه لاري

تا خو وخبلي زما دزړگي ويني
تاويدلي له مستی ته رانه لاري

دغه ژوند به خامخا درپسي تنگ شي
غرور مه کړه په خوانی ته رانه لاري

د ژوندون کتاب کي بيل بيل سرليکونه
کله غم کله بنادی ته رانه لاري

د شپږزي دسترگو تورد زړه ټکوره
سورگلاب شې سرې غوتی ته رانه لاري

د شپږزي
دوه دوه په دوه
مگري

تجلی

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کړم
چې د حسن تجلو کې دې بندي کړم

چارچاپېره دې اغزن تارونه تاو کړل
بڼه د زلفو په کمخو کې دې بندي کړم

اخېر څه جرم خطا راځينې شوې
چې په دنگو دنگو غرو کې دې بندي کړم

ستاد حسن تجلو يم سوځولی
اخېر ولې په لمبو کې دې بندي کړم

د شپېزې زړگۍ له هرچانه درخواته
خود حسن په جادو کې دې بندي کړم

د شپېزې زړگۍ له هرچانه درخواته

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مو له پېغلو پېزانو نه يوسي

بې وخته راغلل څه خزان خونه دى
دغه بادونه به كورونه يوسي

د زړگي سره زنده گي گرانه شوه
كور ته مو راشي رانه زړونه يوسي

د چا په لاس يې نوره نه جوړوو
شايد بابري يوسي گلونه يوسي

د اسلاميت او افغانيت په نامه
شېرزيه خير كه مو سرونه يوسي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

مینه

د پېغلو مینه خو تاوان غواړي
کله بنگړي کله پېزوان غواړي

هسې په ټوکو باندي نه شي مینه
غریبان ځکه ترې امان غواړي

دا د پښتو ملک دی یاري گرانه ده
دلته هم سرغواړي هم توان غواړي

د سترگو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هر و مرو څاروان غواړي

کله به وتړي وطن به پرېږدي
چې هم بناغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شپږزی له تانه چې زلفان غواړي

د پښتو مینه

شاعري

شاعرانه محل کي اوسم دروغجن نه يمه
چاپېر حالاتو مجبور کړي يم مين نه يمه

داچي دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم

داسي مې مه گنه چې خوښ يم غمجن نه يمه

دوطن درد فریاد مې يو يوپه سينه کي کتار
داخپلې اوبنکې به مې يوسي لامبوزن نه يمه

د شاعري مرامنامه کي مې بار بار ليکلي

د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه يمه

داخيڼې وايي شاعري دمينتوب بنکارندوی
زرگيه څه وايي مين يم که مين نه يمه

د شاعري دنيا له ډېرو حقايقو ډکه

شپږزی تراوسه دې منزل کي بريمن نه يمه

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره گلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینگارونه شي

گرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لږ غوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لکه نیمگړی لمر شفق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مثالونه شي

مه کوه صنمه په تېرو بانو ویشتل هسې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شپږزي دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کله چې وختونه شي بیا به حسابونه شي

دوه دوه په دوه ملگري

ڄار

ياره تېر به شي وختونه ڄار دې شم

بيا به وکړې ارمانونه ڄار دې شم

زندگي کې دې له هر چانه جدا کړم

درته پاتې شول ملکونه ڄار دې شم

د زرگي اهوڼه وختل اسمان ته

رابه نشي تېر عمرونه ڄار دې شم

د زرگي سودا مې تا سره وه پټه

تا خبر کړل عالمونه ڄار دې شم

ما په هر لمانځه دعا درته کوله

ته اوس نه کوي نفلونه ڄار دې شم

ستا په مينه کې مې هرڅه وو بايللي

تا خو وکړل انکارونه ڄار دې شم

د شپږزي دلېونو خيالونو ياره

پرې امباردې کړل غمونه ڄار دې شم

شوسى

راتلې راتلې زما په زړه وختې
جانانه بڼه دې وکړل بڼه وختې

لکه وي چرته ترهیدلي هوسى
دبڼتې نه راغللي په غره وختې

ما خو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیونى په دیواله وختې

خومره مزه کا د نښترو پانې
ته مې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عمر عمر نه هېروم
بڼایسته انځور شوي آینه وختې

ټکه غرمه ده شپږزی تږی تږی
ته مې په لپه کې اوبه وختې

دوه دوه په دوه دوه ملگري

مورې

مورې بغیرله تا ژوندی به یـمه
 دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـم
 خو هغه ژوند به نه وي گراني مورې
 کوم چې به ستا په غیر کې ما تیراوه
 هغه پستی خوږې خوږې خبرې
 کله هم ستا هغه درنې خپیرې
 هغه له خونده ډکې پنده ډکې
 کله غوسه کله موسکا به شولې
 دستا به کومه یوه نیکی یادوم
 دستا بلا بلا احسان دی پر ما
 زه خو عاجـزیم دا کولی نشم
 مـکې ته تا په اوږو وړلی نشم
 تا خو په ژوند ډیر نازولم مورې
 له هرې بدې دې ساتلم مورې
 زه چې ماشـوم ومه دستا په غیرکې
 خـوله مې خـالي چـرې ژرانه نه وه

دغه مورې
 په دغه
 دغه مورې
 ملگري

راته کړې شپه به وې ويښه ناسته
په الـهو به دې شوه ژبه ستري
بنيرا په خوله به دې راتله مورې
د ډير گرانبت دې نه کوله مورې
وې به دې شوله چې زهيرهم مه شې
لږ چې رالوی شومه مکتب شوې راته
ته مې شوې پير زه دې مرید مورجانې
د ستا خواړی به مې شي هیره کله
چې خه مې غوښتي تا راکړي مورې
مادې هم رب په دواړو سترگو پوند کړي
چې ستا له امره مې سسر و غړاوه
په ورین تندي مې ستا خدمت ونکړو
شپږزی دې رب له هغو خلکو نکړي
د مور زړگی وي هميشه په بچي
د زوی زړگی ولاړ په توره تیره
ته دې ژوندی ژوندی ژوندی وې مورې
راته دې ډیر کاله ژوندی وې مورې
ته د شپږزي زړگی زړگی يې مورې

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه

غزل

تا د سترگو غوړولو طاقت راکړ
بنکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنگه گنهگار نظر قابو کړم
په توبې دې چې بڅښلو صفت راکړ

په تلوار کې یوهرڅه له موربه هېردي
تا په ژوند د تېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلور کړم
تا ابلیس د پریښودلو مصلحت راکړ

یادوم به یې تر عمره اې شپږ زیه
چې په ژوند یې پوهیدلو علمیت راکړ

(۱) مصلحت

دوه دوه په دوه ملگري

خاطرہ

د زړه په سرمې خاطرہ ليکمه
ورته عنوان به ستا نامه ليکمه

غم مې گاوندې کې اوسي کلی مويو
اشنا د ستري ژوند کيسه ليکمه

د زړه په وينو موروزلي غوټی
خو نن قسم چې ترې گيله ليکمه

کله دې غم کله بنادي ميلمه وي
په نرمو گوتو حوصله ليکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کيږي
چاته ترخه چاته خوږه ليکمه

ستاد خوبونو تعبيرونه گران شول
شپږزيه ژوند دې شوگيره ليکمه

د زړه په روڼه ملگري

غزل

زړونه مو چوي نور پاڅه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوبنکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده
دلته خوټول خلك غمجن دي او ويرونه کوي
هلته څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده
دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنگ واره زاړه دي خوشالي چرته ده
د چنارونو پانې زيړې شوې مرغان نه راځي
څوک مروردي اوڅوک مړه دي خوشالي چرته ده
هريو جابر ده توره کنبلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چرته ده
شپږزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

د پوهانو په دوه دوه ملگري

وعدہ

زما کورگي کي اور لمبي لمبي و
د ستاپه کورکي غر چمبي چمبي و

تا مي سلگيونه لذت اخيسته
زما زرگي و خو ايري ايري و

اوس دسهار پيغام بي ميني راخي
مخکي راتللو خو ورمي ورمي و

هغه وعده يي کره پوره په مينه
وجود يي راوړلو پارچي پارچي و

شهرزيه ستاله سترگو او بنکي تللي
گني د ډيرو ژوند نغمي نغمي و

ډولونه په ډوله ملگري

د امیدونو آمیل

دومره مه کوه غرور په تورو سترگو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترگو
د بنایست جلوه دې لرې لرې تللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترگو
د بورا پرځای شبنم د گل پر پانه
سحرگاه ته شي مشکور په تورو سترگو
درته جوړ مې دی امیل د امیدونو
ستا پرغاړه زوږ او شور په تورو سترگو
د رقیب سینه به یخه شي چې یوشو
لاس یې خلاص دده د زورپه تورو سترگو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلی ژاري
وږمې پریوتې هر لور په تورو سترگو
همیشه دې وي خوشال په زندگی کې
د شپږزي دسترگوتور په تورو سترگو

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

خوك چې ډول وهي زوربې لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هر سړي نن بڼه بد پيژندلي دي
ولې بيا د بل كيسې مني جانه

دا كلې خو مينه مين نه پريږدي
خوار مين د كلي نه شري جانه

ډير به د نخرو په چرو ووزنې
واډې چول ليچو كې بنگري جانه

لاس په لاس رقيب سره چې گرځي ته
دا شپږزې به كډه چرته وري جانه

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

غزل

توره شپه وه سترگو نه کړلو نظر
برابر شومه د مینې په لوی غر

گلورینه زندگي ازغي ازغي شوه
چاته ووايم د سوي زړه خبر

مینه پايي د عاشق په پاکه مینه
معشوقې خونه د خيروي نه دشر

د پرهر پرهر زړگي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندي منظر

داشپړزی خولا پخوا دی غولیدلی
په خوبانو ځکه نه کوي باور

دوه دوه په دوه دوه
مگړي

هېنداره

کله راته پریوزې په هېنداره کې
کله رانه وړک شې سمه لاره کې

نه دې هیرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بیزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنگه ځوانی مې درنه څاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوبنکې دگریوان غیږه کې ولوېږه
ستړی ستړی ژوندبه مې کراره کې

یه شپږزیه ژوند د خاورو څلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

هېنداره دوه په دوه ملگري

دار

گل مې کاغوتی مې کا بهار مې کا
ومې وژنه زلفو کې په دار مې کا

اوس مې د ژوندون سره هم وړانه ده
یار مې کا نگار مې کا خونکار مې کا

نشم گرځولی زولني گرانه
صبر تمام شويدي په لار مې کا

ډېر ډېر ستمونه مې زغملې دي
تورو شپووهلی روڼ سهار مې کا

هر وخت به د یار په نرمه ژبه يم
وزما شپږزیه خوږ اشعار مې کا

دوه دوه په دوه دوه
مگړي

جدايي

دې گذران ته مې سلام دی جدایی کې
ژوندون گران دی بې له یاره تنهایی کې

مجبوري ده د زرګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشی کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه یو پښتني غیرت به ساتو
په نامه د احمدخان یو په نړۍ کې

ازغي تل وي د گلونوسره څنګ کې
اې شپږزیه غم او درد وي په یاری کې

د پوهې دوه دوه په دوه
د پوهې دوه دوه په دوه

غزل

په اورونو کې سوځيږي ليوڼی وي
نه مړ کيږي نه رغیږي ليوڼی وي

تل دځان سره دخيال سندرې وايي
لاس يې کار ته نه ټيټيږي ليوڼی وي

دژوندون په هريوگام کې سترې سترې
د يار مخ ورتنه ياديږي ليوڼی وي

د پيغور او دتهمت کيسه کې نه وي
خو چې يار يې خوشاليږي ليوڼی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنگ وي
اي شپږزيه نه بيدیږي ليوڼی وي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

چارپښه

گرانه چې تا راته خندلي نه وی
 ما به خیر خیر درته کتلي نه وی
 زروڼه پیدا د محبت د پاره
 د ښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
 په زرین تورو مې خامه لیکلي
 له اوبوغورپ نکوم ږنگه به شي
 دازندگي راباندې تنگه به شي
 دغه ارمان به مې پوره شي کنه
 دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفت د پاره
 دښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه یوه ده بدلوي یې کله
 ځان به لمبه کړي خو پرېږدي یې کله
 دټول وجود سره مصلحت نکوي
 پدې خبره کې غفلت نکوي
 ځان پاچا بولي پاچاهي کوي
 په خپله خوښه زنده گي کوي

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي

* ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره *

د ښکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي

تهمت کيسې مني يار نه خبروي

په توروغروکې اوسيدل خوښوي

ديارپه وړاندې سوځيدل خوښوي

نه د پيسو اود محل دپاره

نه د خوراک اونه د چل دپاره

زنده گي غواړي رفاقت دپاره

دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کيږي گرانه

زړونه د زړو سره پوهيږي گرانه

ځان به لوگي خوياربه بنادغواړي

څوک چې عاشق وي دغه يادغواړي

مينه وفا مينه شفا شپږزيه

مينه ژوندون مينه دنيا شپږزيه

ځان دې لوگي شي دهمت دپاره

د ښکلو ښکلو د صحبت دپاره

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

زما ژوند زما ايمان د تا په لاس کې
دشتي غرونه دنگ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به دا خواران چپرته پوره کړي
گنهگار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مور و عده درسره کړي خو ويرېږو
خوبيا هم وياړوپه ځان دتاپه لاس کې

قافله د ژوند توندی باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مې خيال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز د شېرزي دان دتا په لاس کې

دوه دوه په دوه دوه
مگري

غزل

تسوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د بڼكلو بڼكلۍ مې كابل يادوي

زما له كوره جنازې روانې
هغه باڼه او توراو ربل يادوي

ژوند بې وفادۍ وفا نه پيژني
درته يوه ورځ به اجل يادوي

چا كړل تيا كې په كارو لاسونه
څوك له مستۍ نه يواو ربل يادوي

تر كهكشانه رسيدلۍ شپږزۍ
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

دوه دوه په دوه دوه
مگړي

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنها زه يم چې دا شه درځينې غواړم

پاکه مينه پاک نظر پاک اميدونه
راله راکړه هستي نه درځينې غواړم

ما د سترگو نظر سترگو کې ساتلی
د گودر پيغلي اوبه درځينې غواړم

لرې وکړه د ياری د ژوند خبرې
چې دميني په نوم زړه درځينې غواړم

په ايرو کې دې موندلی دی شپږزیه
هغه لعل لره شيبه درځينې غواړم

دوه دوه په دوه دوه ملگري

درمان

رانه دې واخيستو درمان مرگيه
ولې به نه کوم خپگان مرگيه

واړه دنيا مې ده پسې خوړله
راته خالي دې کړو ميدان مرگيه

د زړه ټوټه وه رانه بيله شوله
ژاړي مې تل پسې چشمان مرگيه

کله مويو کله موبل ژروي
راته اور شوی خپل مکان مرگيه

تل په اغزنولارو ځو او راځو
هيچا مويونکړو پرسان مرگيه

وينه په وينه مينځي تل افغانان
د شپږزي ژوند خزان خزان مرگيه

دوه دوه په دوه ملگري

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سيوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبه روزو دغه شبنمي غوټی
ته مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کړو منزل تر خپل منزل پورې
ته مې شه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولې ونه لویږي
هرڅو که وجود باندي کمزوری شم

سل واري جرگې درېسې ليرمه
ياره که شپږزی درته مختوری شم

د پوهانو دوه دوه په دوه دوه
د ملگري

د گلونو باران

د زړه په سر مې چې مانۍ جوړوې
ياره چې غم که به بنادۍ جوړوې
ستا هرکلي ته به ليمه کړمه فرش
که چيرته ورونوکې دوستۍ جوړوې
هديرې ډکې په ځوانانو شولې
موږ ته په نه کيسه زندۍ جوړوې
زړگۍ دې کاني نه خوږيږي پرچا
دلته لگيا دلته بدۍ جوړوې
په ځان باران دسرو گلونو غواړې
خوار افغانانو ته بلۍ جوړوې
شپږزۍ دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا ترسه ولې دبنمنۍ جوړوې

د گلونو باران
د زړه په سر مې
د لگۍ دې کاني
د موږ په نه کيسه
د زړگۍ دې کاني
د خوار افغانانو
د شپږزۍ دې غواړي
د نا ترسه ولې

پېوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وگړو ستاسو هم پاڅون غواړو

بنکلی وطن مو شولو لوتې لوتې
هریو دښمن دې خوارزبون غواړو

په سردرو دې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پگړی سړی مو پاتې نه شو
نوره په سوله کې ژوندون غواړو

شوی یې تیرې تورې سینوکې پخې
نور په خدا خدا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی خښتن نه پیوستون غواړو

د پوهانو په دوه روڼه ملگري

غزل

گهراڻه راتلونڪي زندهه ٿي جوڀهه ڪا
تور قبرستان ته رهايي جوڀهه ڪا

دنيا دوڪهه دهه ڇي دوڪهه دهه نڪري
سوال و خواب ته تياري جوڀهه ڪا

پدي خلاصيري نهه ڇي نهه پوهيدم
پهه ژوندون لارهه ده خلاصي جوڀهه ڪا

نهه به رشوت نهه واسطهه چليري
پخيل عمل خائنهه خوبني جوڀهه ڪا

منزل دهه لري لري سختهه سختهه
ربهه شپري تهه اساني جوڀهه ڪا

جوڀهه ڪا
پهه دهه
مگري

دره

درده بس راخه د يوه لوري يو
زړونه مودي يوشاني معزوري يو

بي له تا پرهر زما جوړيږي نه
گرانه چې د عشق په اسمان ستوري يو

راوړه د پرهر تر خوا جونگره دې
موږه د يو بل د مينې توري يو

زړه ته مې راغلی يې دچا په سر
لمر دې توروې گرانه د سيوري يو

کوربې دشېرزي دزړه په سر باندې
اوس خوبه يې ساتو چې کمزوري يو

دوه دوه په دوه ملگري

لپه

درمي کړلو زړه په سپينه لپه کې
رون لکه اوبه په سپينه لپه کې

هرڅه مې د ستا په سرملي دي
ژوند دی يوه خوله په سپينه لپه کې

هېره به مې نشي د زرگي پاچا
هغه خاطره په سپينه لپه کې

مه چيچه غابنونه ځوانېمرگه شي
دارمې وگاته په سپينه لپه کې

هوش راځينې واخله په خيالونوکې
مى يوه پيال په سپينه لپه کې

اوښکې تويوه شپږزيه دومره نه
خانده څه ناڅه په سپينه لپه کې

ډېر دوه دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه دوه دوه

سټري منزل

جنگ بلاستري مزل دی نه رسيږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کرل سمندرياندي پخپله

که داوړونه دوحدت په تفرناست وای متحد وای
نن به نه وو فريادونه له اټکه تر کابله

دوطن دا هريو کانی مو له سرو غميوښکلی
که مو دا رنگينه خاوره له غليمه وساتله

چې موورکړله دسولې مينه جنگ ته ځوانيمرگ ته
د ژوندون دکلي لازه موږه خپله کره بدله

ځوانې هيلې اميدونه مو يو يو پسې ډوبږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه يو تربله

ها چې موږ روانه کړي بس يوه يوه تخته ده
اې شپږزيه داميد کشتي درياب کې ودریدله

دغه
دوه
دوه
دوه
ملگري

غزل

ديردې كرم مجبور كلي درياتې شو
بل دې كړلو اور كلي درياتې شو

ما در سره پته مينه كړي وه
تا كړو اواز خور كلي درياتې شو

غرونه غرونه مينه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې كړلوشور كلي درياتې شو

نشي گرانه دلته گذاره گرانه
ژوند شولو پيغور كلي درياتې شو

ووژنه شپږزى خوپه انصاف سره
مه لگوه تور كلي درياتې شو

دېرېدې كرم مجبور كلي درياتې شو

ترنه

گل دگلابونو یې خیال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو یې اوبنکې توپوم اشنا

سور په وینو گرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدایه غواړمه ژوند زما خطر خطر
راز د پټو زړونو یې تل دې یادوم اشنا
پټ په تورو غرونو یې اوبنکې توپوم اشنا

بند په بند تړلی یم تاو رانه ځنځیردغم
تا په زړه ویشتلې یم تل کومه ویر صنم
مینه د وختونو یې وینه دې گنم اشنا
پټ په تورو غرونو یې اوبنکې توپوم اشنا

تا گناه گناه ویل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپک ټوپک کول ما کتاب کتاب اشنا
مور د تورتمونو ده دابه غورځوم اشنا
پټ په تورو غرونو یې اوبنکې توپوم اشنا

دوه په دوه
دوه ملگري

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده گي گله
گوره تل خواږه خواږه ته مې پاچاهي گله
ژوند د ارمانونو مې داشپړزي گنم اشنا
پت په توروغرونو يې اوبنکې تويوم اشنا

زړگي زمالکه غنم چاودلی
دبمن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوتې لوتې پروت دی
لکه په لويه لاره بم چاودلی

د زړه په دوه دوه مگړي

غزل

گلونه ما بنامونه مې نظرته وړاندې راشي
دمینې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمینې د مشال دې پوروی یم گلفامه
دحسن دريابونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې یې دکانې کرښې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصیتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دورې دورې توپانونه راخواره دي
دستورو امیدونه مې نظرته وړاندې راشي

شېرزیه گنهنکاره محبت دې ولې کړې
دخلکو پیغورونه مې نظرته وړاندې راشي

دوه ښه دوه مڼږي

غزل

ر به راولې د مينې بارانونه
چې تازه شي پرې دزرونو جوسونه

چې ويده زړونه راوينې كړي له خوبونو
ترنم كړي په پرې شونډو غزلونه

دغه راز د دنياگۍ راته معلوم دى
دغه ژوند كله ازغي كله گلونه

پاڪه مينه مې د زړه په كور ديره ده
راته ياد دي تېر وختونه تېر يادونه

زخمي زړه به مې لمن كې درته پرېوزي
كه دې هيرې كړې وعدې اوتېر لوظونه

د شېرزي دكفن غوټې شولې خلاصې
درته پاتې شول پرېمانه ارمانونه

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

د اسمان له كلي ستوري چه رالويږي
ليوني اجل وهلي ترې ويريزي
مناسب ده چې مقام ته يې قايل شو
دارختلي خلك چپرته چې اوسيزي
ژوند مو واړه په رڼا پسې تړلي
بي له شمعي پتنگ كله پاتې كيږي
چې سپوږمۍ غوندې سړې پكې ظاهري
نود ستورو رڼا هله معلوميزي
چې د زړه پاچايي خپله وي ټاكلي
بيا په كمو كيسو هسې خپه كيږي
چېگريوان يې شي تارتار دا يې تحفه ده
اې شپږزيه كه په مينه خوك پوهيزي

په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ

غزل

خانتنه مې گمان د لېوني وشي
کله مې په ځان بد گماني وشي

کلی موله بڼاره بلا لري دی
یونیم پکې کار د بازاری وشي

وشیندو تخمونه د گلونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

توره یې له تیکې نه راوویسته
اوس به ترېنه خامخا بدي وشي

توله چې راټول شي سره وروڼه شي
هله به شېرزیه نو خوبني وشي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

غزل

سترگې توروه خو دومره ډېرې نه
اوبنکې تويوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزرگي په باغچه کې کړې
ليچې شرنگوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپينه سپوږمۍ به شم
ورانگې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژوندون خوږې خوږې شيبې
لرې يادوه خو دومره ډېرې نه

مه کوه شپږزي ته ډيرنازونه هم
شوخي کيسې کړه خو دومره ډېرې نه

دوه دوه په دوه ملگري

گل

ته لکه د گل په شاني بنگلي وي
زه لکه لويديلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خوږې خبرې کړې
زه به غلی پلي دلته پروت ومه

شونډې دې گلاب سره تشبه لري
زه به ميرات مړی دلته پروت ومه

غاړه به دې سروسپينو نه ډکه وه
زه به غم خپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په تال کې ناسته وي
زه شپږزی به ستړی دلته پروت ومه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

سجده

ته امام د محبت زه مقتدي يم
ته مرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی دریاب دیبلتانه ازغینه کرنه
زما یاره ته عرب زه عجمي يم

ستاله میني مې د میني لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوروي شي
نوسجده یمه جنان ته په تندي يم

کله کله په بهار پسې قتلیرم
تاندو هیله دشپري دپاک زړگي يم

دوه دوه په دوه دوه ملگري

قلم

لاس كې مويۇن قلم تە بد وايو
خۇكە خورو تيندك قلم تە بد وايو

تېرى يود خېلو ورونو وینوتە
خان مويۇن سپك قلم تە بد وايو

زېروكې مودجھل چينې تاندې دي
جنگ تە خۇچابك قلم تە بد وايو

خوك بە مودستېرى ژونددە شي نى
خوك لاس دكومك قلم تە بد وايو

جنگ مولە بەرە كورته راوستو
يم شېزى ھك پك قلم تە بد وايو

تېرى يود خېلو ورونو وینوتە
خان مويۇن سپك قلم تە بد وايو
زېروكې مودجھل چينې تاندې دي
جنگ تە خۇچابك قلم تە بد وايو
خوك بە مودستېرى ژونددە شي نى
خوك لاس دكومك قلم تە بد وايو
جنگ مولە بەرە كورته راوستو
يم شېزى ھك پك قلم تە بد وايو

گلونه

ما به چې هر وختې کرل گلونه
له هرې خوانه مې ساتل گلونه

ما به یې شپه ورځې خدمت کولو
خاڅکو خولو مې پښول گلونه

د شپې شبنم و خپل خادر خورکړی
سهار موسکۍ موسکۍ کیدل گلونه

زما د هیلو دنیاګۍ وه دلته
کرار کرار به لئوئیدل گلونه

د ژوند کیسه مې پکې ونغاړله
زما غزل کې یادیدل گلونه

شو درې وړې د خوښیو محل
شپږزیه بڼه ورژیدل گلونه

دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قارون
خوند به وانخلي له دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پيشه وي
يوه ځای کې به دې نه کېږي سکون

عجيبه غوندي وختونه په موږ اغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پيوستون

لوگه شوی دځوانانو په ځوانيو
د هرچا دام کې نښتی دی پښتون

کاروبار دې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیر کې راغلو بيلتون

دوه دوه په دوه ملگري

تاج محل

تېر وختونه دې ياديرې اوکنه
د زرگي سردې خوږيرې اوکنه

ورکتوب و پاچاهي وه زندگي وه
چرته خيال کې دې گرځيرې اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځينې تيريرې اوکنه

په تالونو زنگيده به دې هېرنه وي
هغه مينه دې شرنگيرې اوکنه

بې هدفه بې مرامه يارانه کې
دنبـکلا ډيوه بليرې اوکنه

تاج محل غوندي کورگي زما شپږيه
درته سترگوکې غږيرې اوکنه

ډيوه ډيوه ډيوه ډيوه
مگيرې

ستا تصوير

* جوڙومه دې تصوير په سپينو گوتو
سپيني غاږې ته ځنځير په سپينو گوتو

په خيالونو کې تر اوجه رسيدلی
ودان کړی مې کشمير په سپينو گوتو

څه په سپينه جامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمير په سپينو گوتو

کله سترگو کې د سترگو مينه راکړي
کله راکړي راته وير په سپينو گوتو

د زرگي ور به رابند کړمه د چانه
ژړا راکړه خپل تقدير په سپينو گوتو

د شپږزي په غاږه سره سپين آميلونه
پير بابا کوه تعبير په سپينو گوتو

د سپينو گوتو په رڼه
مليکري

غزل

گرد اسمان کي گرڇيڏم لکه کوتره
د يو چا دپاره ومه مرغلره

دبنکلا پر پاچاهي مي واکمني وه
د بنبايست دتاج محل وم پيغمبره

لونگين مي دسيني د پاسه ياره
لکه پاس وي په کمره باندي گورگوره

دبنبايست دبنکلاکانومي سيال نه و
ومه پبغلو کي روانه تر گودره

نازوم به دي شپږزيه لاتر عمره
پکي سري سترگي گرڇپره دزره سره

د پوه په دوه دوه ملگري

گران

ر به راوې باران په شنه اسمان
چې ميلمه مې شي له ټولې نړۍ گران
تېروختونه ماشومتوب پكې رايا د كړو
چې پوره شي د مودو مودو ارمان

د پوره روڼه د پوره روڼه د پوره روڼه د پوره روڼه د پوره روڼه د پوره روڼه د پوره روڼه

د وختو گرمو سيليو ځغلولي
د جنون تيرو ازغيو ژرولي
قضا شوي ديدنونه به ادا كړو
مين زړونه مو زيړۍ تېې وېلي

دغه وخت رقيب به وشړوله منځه
د اجاهل طبيب به وشړو له منځه
نړۍ شونډې به غزل ته حواله كړو
دا ظالم صليب به وشړو له منځه

د چنار سیوره مو دمه دزرگي ده
 دارمان خونه مو سمه په زرگي ده
 نور به لري کړو له زرونو نفرتونه
 محبت نرمله خبره د زرگي ده

ژوند به پیل کړو په نوي نوي بڼه
 د زرگي گلان په مینه مینه پڼه
 لږ به یو بل ته اشنا ترغاړي وزو
 د الفت مجله جوړه نوي گڼه

په کرار کرار به کړو پستې خبرې
 د تېر شوي یادگارو وړې خبرې
 کړو به راویښن دا خوبولي زړونه
 زما شپږزیه د الفت خوږې خبرې

د زړه روه په روه ملگري

هېواد

په هېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخپل کور وړانونه به ترڅو وي

افغانان يو د ورور وينه مو پکار ده
دایو بل ته گوت نېونه به ترڅو وي

موږ د سولې مرغان وشړل له کلي
داد جنگ سپېره لمنه به ترڅو وي

دلته مړه لته زخمي هلته یتیم وي
داسې عمر تېریدنه به ترڅو وي

دشپېرزي سلگۍ سلگۍ سخته ژوندونه
دا د زړونو ماتېدنه به ترڅو وي

دوه دوه په دوه ملگري

اوبنکځه

په داسرو سرواننگو مې اوبنکې راغلې
يوه مخ ته په کتو مې اوبنکې راغلې

ټول غمونه مې د کور په وره ولاړوي
ددې ژوند په تېريدو مې اوبنکې راغلې

د گلاب په خپر بنکلا يې له مخ تللي
د ځوانۍ په رژيدو مې اوبنکې راغلې

سپينه اوبنکځه وم د چا له سترگو لازم
دارمان په قتليدو مې اوبنکې راغلې

عجيبه ده ترې هېندارې نه شرميرې
خپل شپږزي ته په ليدو مې اوبنکې راغلې

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

ته مې ژوند وې آينده وې ستاپه تمه
عجيبه وې عجيبه وې ستاپه تمه
ستاخوښۍ نه مې دزړه ويني قربان وې
ته پخه د باغ ميوه وې ستاپه تمه
دزړه للمې گلان ټوله مړاوې شوي
ته باران خپه خپه وې ستاپه تمه
په گريوان دې مروړې اوبنکې درومي
مازدبگره چې خپه وې ستا په تمه
خه ښه وايي چې ښه مکوه بد نشته
خوله ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه
د شاعر د شاعري شعور دې مات کړ
د شېرزي د ژوندچينه وې ستا په تمه

د شېرزي د ژوندچينه وې ستا په تمه

د سولې کاروان

که چيرته ټول شو سره وروڼه څومره خوند به کوي
دا تيت پرک خواره قومونه څومره خوند به کوي

نه به بدي وي نه به جنگ نه به خپگان تر منځه
چې سره يوشي ټول لاسونه څومره خوند به کوي

گوتې به جوړې شي قلم ته او په کار به راشي
روان د سولې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مو واره الفبا وايي بنوونځي ته درومي
داد معارف تنکي گلونه څومره خوند به کوي

لکه اوبو وړی انسان هر شي ته لاس اچوي
داسې که وين شي ضميرونه څومره خوند به کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته يو ووايي
شپږزیه نه به وي جنگونه څومره خوند به کوي

غزل

خه مې گناه كړيده خه مې جفا كړيده
ولې مې وژنې ياره خه مې خطا كړيده

زه خو پښتون يم پښتوپالمه ننگ لرمه
ما خو زړگي ساتلي ما خو وفا كړيده

سر مې قربان د پښتني عنعنوي كلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا كړيده

دتن په وينو به روزم دخپل هيوادگلونه
داسې مې ژمنه د ماليارسره رښتيا كړيده

شپږزى به ووژني خو هغه مينه مينه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړگي راته وينا كړيده

دوه دوه په دوه دوه
مگري

رمضان

ربه قبول کړې رمضان له موره
ستا رالیږلی دا فرمان له موره

مونږه عاجز یو مونږ گناوې کړي
اوس به توییږي تیر عصیان له موره

ها چې د زرو میاشتو اجر لري
د قدر شپه مکرې پنهان له موره

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه یې مکرې په هیخ شان له موره

شپږزی لرم د رحمتونو امید
ناراضه مکرې عالیشان له موره

دوه دوه په دوه ملگري

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېغ بانه مې په ځيگر ولاړ وي
داچې په نه خبره وران شو سره
رقيب پدې شر کې اکثر ولاړ وي
کلی مزه کړي چنارونو باندې
دغره بنکلا ده چې نښتر ولاړ وي
د محبت نړۍ بنکلا وفا ده
زړه چې مين وي په کمر ولاړ وي
زه خو شپونکي يمه غمونه پيايم
نظر مې دلته کله بر ولاړ وي
مينه په اوبنکو چا پاللي نه ده
شپريزه وينه کې اثر ولاړ وي

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

زما د ژوند د خاطر و هېواده
کله به خلاص شي له پردو هېواده

د وخت فرعون سره جدا کړل زړونه
اي د وياړلو پښتنو هېواده

خوب مې ليدلی که رښتيا شي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هېواده

د لمر د وړانگو په شان وړانگې لري
قدر په کار ستا د زلمو هېواده

تاندي چيني جگ چنارونه منگي
اي د شپږزي د اميدو هېواده

دوه دوه په دوه ملگري

وفا

زما د واره خاطر و دنيایي

تاته پرته ده په سجدو دنيایي

داچي د دار د پاسه مينه غواړي

دغه وفا د پښتنو دنيایي

د خوشاليو کډي مخکې تللي

د ژوند ساحه مو تر پښتو دنيایي

د محبت زړونه يو خودي پکې

کلی مو دک له نفرتو دنيایي

زړه مې ماشوم غوندې سلگونيو لي

کاروان داوښکو ترې راتلو دنيایي

د زړه په سرمې د غمونو خيمه

د شپږزي عمر په سلگو دنيایي

د زړه په زړه ملگري

پاڻيه

د چا وږې وږې خبرې ماته خوب راوړي
لکه د جگوغرو سندرې ماته خوب راوړي

د شوکيروغيره کې شپه تيره کړم ويښه ويښه
سهار نارې وهي بلبلې ماته خوب راوړي

دنگې ځوانۍ لشي لشي بانودې وخورلم
ستا قدمونه د تنزري ماته خوب راوړي

د پښتنو دا رواجونه ناهيلي دژوندون
ديغورو تېرې خنجرې ماته خوب راوړي

حسن يې ډير دگلابونونه شپږزيه گله
هغه منگي هغه گودرې ماته خوب راوړي

د پښتانه روڼه روڼه روڼه روڼه
د پښتانه روڼه روڼه روڼه روڼه
د پښتانه روڼه روڼه روڼه روڼه
د پښتانه روڼه روڼه روڼه روڼه

زرین تال

خاڅکي خاڅکي دباران را وريدل
خوږمن زړه مې د چا لارې ته کتل

د خيالونو په زرین تال کې مې شپه
ستا يادونه مې په زړه کې لوبيدل

په گريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمانونه د زړگي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې خپې ورباندې راغلي
گلابي نازک زړگوتي سوځيدل

څه په لپو لپو بنگ شپږزي وهلي
هم نشه دي هم خمار دده غزل

د زرين تال په لور
مگرې

خيبر

يو مې خوارزږگي بل مې خېگراوسي
يو خواته کابل بل پېښور اوسي

نه ورکوي لاس د وحدت نه کنه
ځکه يو په لراو بل په بر اوسي

ټوله دنياگۍ ورته حـيرانه ده
ډير په غدارۍ کې په هنر اوسي

زړه او خوله يې زياته فاصله لري
خوله باندي خندا په زړه خنجر اوسي

نکړي پښتني رواج اوس نه کوي
هغه پښتانه چې په خيبر اوسي

چا چې تل په مود زهر خوړلي دي
په شېرزيه ها مو دزړه سر اوسي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

سلام

ياري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د خان نه منو

که څوک سلام کوي سلام يې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته يو ځلې تر غاړې وتو
غداران نه يو غداران نه منو

زړه مې دهغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شپږ زيه يوچې نشي جان نه منو

په دوه دوه په دوه ملگري

نغمه

لاوره يې گلدسته يې زما زړه يې
بنايسته يې عجيبه يې بنايسته يې

که محنت يې خوصحبت يې محبت يې
ته نغمه يې ته گيله يې ته کيسه يې

ته دنيا يې ته وفا يې ته بنکلا يې
ملکه يې خزانه يې آيينه يې

ژوندون وارپه غارپه غارپه مورپه دوارپه
که خوړپه يې که ترخه يې خاطرپه يې

ملنگي ده پاچاهي ده زندگي ده
چې درنه يې په پرده يې پښتنه يې

ستاشپېرزی دی ستالالی دی ستازړگی دی
دایه شه يې چې خپه يې په غوسه يې

دوه دوه په دوه دوه ملگري

نرگس

لاس ته مې بنگړي واخله پښوته زولني گله
تاسره مې مينه ده دابه مې منې گله

زړه کې مې يواځې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې گله

ته چې نه وي هغه ورځ هيچرې دې رانشي
اوښکې په گريوان زما ځي خپې خپې گله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وينم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلي هره خوا خورې گله

زړه به ورته نه وايم توره غوندي تيره ده
نه چې مينه وکړي نه مينه ريبې گله

ستاخوږې کيسې پکې شنه نرگس گلونه دي
دا زما زرگۍ شپږزی واره خاطرې گله

د نرگس گله
د نرگس گله
د نرگس گله
د نرگس گله
د نرگس گله

غزل

تا چې راوړل سره گلونه په اختر کې
ما هم لرې کړل غمونه په اختر کې

خوشالی شوې رنگینې شولې هر خواته
چې مو ورکړل سره لاسونه په اختر کې

خوښ دلبر شو بختورشو چې اختر شو
سره یو شول جدا زړونه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پېغلو وکړل اتڼونه په اختر کې

محبت یې په نفرت باندي غالب و
شپږزي وکړل اخترونه په اختر کې

دوه دوه په دوه ملگري

شَفَق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرڅپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیا هم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلیا سره پیمان دی

اوبه څاڅي د چینی نه لکه اوبنګې
طبیعت دی بنکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري د سپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپږزي دزړه درمان دی

د شفق دوه روه په روه ملګري

ملنگي

لالهاندہ زندگي راپسي تبنتي
خپل خيالونہ ليوني راپسي تبنتي

نہ پوهيرمه چي داخنګه انځوردی
چي دستورو رنایي راپسي تبنتي

دځوانی د عمرپني يې لنډې مشه
د يارانو وفايي راپسي تبنتي

که پاچا يم دولتونه راسره دي
طبيعت کې ملنگي راپسي تبنتي

نہ پوهيرمه دکوم پير په دعا ده
نن شپريزه پسرلي راپسي تبنتي

دوه روه په روه ملنگي

وړانگه

زما زړه دی لري تللی لکه وړانگه
هلته پروت دی غلی پلي لکه وړانگه

محبت ده ترینه غږه راچاپیره
د چا دام کې پریوتلی لکه وړانگه

هغه نوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپل سر یې دی لیکلی لکه وړانگه

دهبندارې په خپرمخ پکې لیدای شي
یوجهان دی یو بڼا غلی لکه وړانگه

هغه وړانگه چې له لري دلته راشي
د شپږزي ژوند ځلیدلی لکه وړانگه

د وړانگه دوه په دوه ملگري

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
له غمگينو انديښنونه يو ځل راشه

لرې يې وتخنوه ياره چې رضا شي
ستا د ډيرو ياديدونه يو ځل راشه

ته خو لارلې د بل دلاس غمى شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يو ځل راشه

په راتگ به دې بسترته شي راپورته
كړې ملهم به پرهرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفادار دي
تل زما د زړه په خونه يو ځل راشه

دا شپږزى شپږزى جنان به دې تل نه وي
بيا به وكړې ارمانونه يو ځل راشه

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه

د پوه

ژوند مې د ستري انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واره ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې ترمې اوبنکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډېوه يې وه غمو مړه کړې
خه يې دکلي خه د بناړ په لمن

شپږزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه

ډالی

زما د څنگ خوږو ملگرو درته څه ډالی کړم
داخپل زړگی درته ډالی کړم که لېمه ډالی کړم
دا د بهار خوږې شیبې دغه تازه موسمگی
د هغه تېرو خوږو شپو خو به خواږه ډالی کړم
که زخمي زړونه پرې پیوند شي پیوندونه واخلي
که په ما کیري نو دوستانوته به زړه ډالی کړم
د ژوند کتاب کې مې خونښو خاطرې زیاتې شوې
نوره څه نه لرم بس بنکلوته کاته ډالی کړم
دا کلیوالي پښتنې پېغلي بې پته مکرې
د ښاري پېغلو د حیا نه به توبه ډالی کړم
زما د مینې د اظهار توري قلم یادوي
شپږزیه ژوند به مې یوچاته لکه سره ډالی کړم

ډالی
د بهار
خوږو شپو
خو به
خواږه
ډالی
کړم

ناویتوب

د زرو لښته سپین او سره وشیندي
په لاره درومي بس کاته وشیندي

د پیغلټوب له ناز خبره نه ده
کنه په سره اور به اوبه وشیندي

ستا ناویتوب زما د تن جنازه
په تا گلان په ما وابنه وشیندي

ناز به دې وړم خو دومره نه دلداره
چې رانه دا وړوکی زړه وشیندي

د ملنگانو برخې خواری سپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

دوه په دوه ملگري

غزل

چاپېر د سروگلو باران و تاته خه پته وه
د کلي برسر کي جنان و تاته خه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر د بنکلاگانو توپي
لکه د واړه کلي خان و تاته خه پته وه

د بنار کوڅې هم د خوښيو پرځای غم واخيستي
هلهته خوهرسړي په ځان و تاته خه پته وه

بنار ته راغلي نابلد و کليوال و سړي
بنار ته راتلو باندې پښېمان و تاته خه پته وه

په ژبه خوږ و ترنم و د هنر پاچا و
شېرزیه هغه مې ارمان و تاته خه پته وه

دوه دوه په دوه دوه
مگري

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فریاد دی
رانه هېر نه دی همغه راته یاد دی

که هر خومره په زړه غټه تیره کېږدم
وایي گل خو په اوبو باندي اباد دی

تور باڼه دې سپلنیو نه بڼه کار کا
دنگ وجود مې ستا په سترگو باندي بناد دی

دجنان کلي ته غلی غلی درومم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډار کېسه کې نه دی دا شپږزی دی
په ژوندون کې یې تنها یوشخص مراد دی

دوه دوه په دوه دوه ملگري

شاعری

شاعری نہ دے قربان شمعہ شہرزئیہ

چہ راخورد شی نود خان شمعہ شہرزئیہ

دھپواد دغو ناسورو پھر و تہ

لہر ملہم شم لہر درمان شمعہ شہرزئیہ

دنازونو اختریز بازار یی گرم

ہسے نہ پکے تاوان شمعہ شہرزئیہ

بناپیری یی چہ پہ غیرہ کھ روزلی

زہ د هغو سـردیوان شمعہ شہرزئیہ

ددے بنکلو تکو سپینو نازولو

نوو ہیلو ترجمان شمعہ شہرزئیہ

دغہ خیلہ زندہ گھی بہ سرچہ کرم

یابہ گران شم یا بہ واران شمعہ شہرزئیہ

دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ
دہرہ دہرہ دہرہ دہرہ

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! بناغلی محمدالله شېرزی درته یادوم
شېرزی صیب د ډگروال شېر محمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ ل کال یې د
صبریو ولسوالۍ په خالپسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترگې
وږولې. په ۱۳۷۸ ل کال په یعقوبیو عالی لېسه کې شامل شو. او په
۱۳۸۸ ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت
سره سم یې په کانکورازمونه کې برخه واخېسته او په ۱۳۸۹ ل د خوست
شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو، او په لوستلو سره
یې په ۱۳۹۲ ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند
ترلاسه کړ. شېرزی صیب زیارکین ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو
ترڅنگ نږدې درې کاله کیږي، چې په بیلا بیلو خصوصي بنوونځیو کې
د استادۍ دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي، چې په رسنیز
ډگر کې په فعالیت بوخت دی، او اوسمهال د ولس غږ راډیو یو تکړه
ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم
انډیوالی کوي، او د غزلیزې بنایپیری سره یې د مینې او ملگرتیا تار
غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله،
همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل
د خپل شخصیت بشکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او گوتې یې خوځنده

ضیالرحمن تنها

د ولس غږ راډیو

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**